

LIELAIS DZINTARS

LIEPĀJAS KONCERTZĀLE

Sestdiena, 24. oktobris, plkst. 19.00
Liepājas koncertzāle "Lielais dzintars"

VIVALDI "GADALAIKI" UN DEJAS

Horeogrāfs un režisors – **Murads MERZUKI** | *Mourad MERZOUKI*

Vijole, diriģents – **Žiljēns ŠOVĒNS** | *Julien CHAUVIN*

Gaismu režisore – **Sesila TRELIJĒ** | *Cécile TRELLEYER*

Horeogrāfa asistents – **Sabri KOLĒNS** | *Sabri COLIN*

Gaisma režisores asistents – **Valantēns BODJĒ** | *Valentin BODIER*

Tērpi – **Nadīna ŠABANJĒ** | *Nadine CHABANNIER*

Antonio VIVALDI (1678–1741)

Operas "Olimpiāde" ievads –
Allegro RV 725

"Pavasaris" RV 269

I. *Allegro*

II. *Largo*

III. *Allegro*

Čella sonāte laminorā RV 43

Largo – Allegro – Largo – Allegro **

Solists – Žeroms IIs

"Vasara" RV 315

I. *Allegro con molto – Allegro*

II. *Adagio – Presto – Adagio*

III. *Presto*

Koncerts četrām vijolēm siminorā
op. 3 nr. 10 RV 580

*Allegro – Largo – Allegro**

Solisti – Žiljēns Šovēns, Marike Buša,
Juna Li, Lisijs Paņons

"Rudens" RV 293

I. *Allegro*

II. *Adagio molto*

III. *Allegro*

Simfonija *alla Rustica* Solmažorā RV 151

I. *Presto*

II. *Adagio*

III. *Allegro*

"Ziema" RV 297

I. *Allegro non molto*

II. *Largo*

III. *Allegro*

Dejotāji no *Compagnie Kāfig*: Andī
Adrianasolo, Anžs Amedē, Antonī Alvešs
(Juri), Liza Medea, Kamila Letiljē, Maelija
Božē, Žanna Ružerona | *Andy Adrianasolo*,
Ange Amédée, *Anthony Alves (Yuri)*, *Lisa*
Medea, *Camille Letullier*, *Maelya Baugé*,
Jeanne Rougeron

Orķestris *Le Concert de la Loge*

Vijole, diriģents – Žiljēns Šovēns |
Julien Chauvin

I vijoles – Marike Buša, Lisijs Paņons,
Agņeška Rihlika | *Marieke Bouche*,
Lucien Pagnon, *Agnieszka Rychlik*

II vijoles – Juna Li, Florians Dantels,
Reičela Rauntrijs | *Yuna Lee*, *Florian*
Dantel, *Rachel Rowntree*

Alti – Delfīne Mijūra, Violēna Vilema |
Delphine Millour, *Violaine Willem*

Čelli – Žeroms IIs, Pjērs Ogistēns Lē |
Jérôme Huille, *Pierre-Augustin Lay*

Kontrabass – Kristiāns Štaude |
Christian Staude

Teorba – Leo Brinē | *Léo Brunet*

Klavesīns – Kristiāno Gaudio |
Cristiano Gaudio

“Gadalaiki” ietver daudz vairāk nekā četrus vijoļkoncertus. Var teikt, ka tas ir pārlaicīgs opuss – tēliem pārbagāts, spilgts un saistošs arī pēc atkārtotas klausīšanās. Tāpēc šī skaņdarba universālās iedarbības paplašināšana, piešķirot tam horeogrāfisku un dramaturģisku dimensiju, šķiet dabisks solis – apvienojot mūziķus un dejotājus kopīgā mākslas svinēšanā.

Antonio VIVALDI pieder pie spēlētāko un klausītāko klasiskās mūzikas autoru loka. Komponistam laimējies divkārt tapt kristītam. Puisēns (vecākais no sešiem bērniem) piedzimis tik kusls, ka vecmāte baidījusi šā nāves un akurāt pati metusi krustu un dzīvības ūdeni slacijusi. Īstās kristības notikušas divus mēnešus vēlāk 1741. gada 6. maijā. Antonio tēvs Džovanni, bārdziniis pēc amata, vienlaikus spēlējis vijoli Svētā Marka katedrāles orķestrī. Tēvs nolemj mācīt dēlam vijoļspēli, un jau kopš agriem gadiem Antonio bieži redzams duetā muzicējot kopā ar savu radītāju: tā dzimst tālaka Venēcijai būtisks tūrisma objekts – vijoļduets “Tēvs un dēls”. Ne viens vien aculiecinieks atzīmējis īpašo jaunā Vivaldi spēles manieri: viņš lociņu turējis ārkārtīgi tuvu pie steķīša, tā ka locīnam gandrīz vairs nebijis vietas, viņa spēlētās kadences bijušas nevaldāmas savā ekspansivitātē, fūgas žilbējušas neticamā ātrumā.

Kā daždien trūcīgas ģimenes vecākajam bērnam, Antonio nācās doties baznīcas klēpī. Piecpadsmit gadu vecumā viņš tiek ordinēts un tajā pašā gadā kļūst par Venēcijas *Ospedale della Pietà* jeb bāreņu patversmes vijoles skolotāju. Līdz ar komponista stāšanos šai amatā (Vivaldi mācīja arī mūzikas teoriju) bāreņu patversmes popularitāte auga acīmredzami, un jau drīz pat Venēcijas dižajie sūtīja savas meitas turp mācībā. Antonio Vivaldi te vadīja trīsdesmit sešus darba gadus un savus pienākumus pameta tikai daudzo ceļojumu laikā. Kā dievkalpojumu vadītājs Vivaldi nebija diezin cik aktīvs – viņa aizbildinājums bija biežas un pēkšņas sāpes krūtīs, kādēļ mesas vadīšana kļuva par pilnīgi neparedzamu nodarbošanos: dievvārdu laikā Vivaldi mēdza gluži vienkārši pazust. Vairums avotu vienoti pauž, ka dižo skaņradi jau kopš bērnības

mocījusi astma, tomēr mums varētu rasties arī aizdomas, ka šī liga bija vērā ņemams aizbaidinājums skaņraža vēlmei netērēt lieki laiku pie altāra, bet pazust un vienatnē radīt. Tomēr tonzurēts viņš bija; ir ziņas, ka līdz pat mūža galam palicis visnotaļ dievbijīgs, tāpat arī no tēva mantotais koši rudais apmatojums bija raksturīga Vivaldi pazīme, tādēļ mūzikas vēsturē viņam jo dziļi ieskaņojies “Rudā priesterā” pavārds.

Komponista dzīves laikā viņu uzskatīja par fantastisku vijolnieku, turpretim Vivaldi skaņraža māksla tika mazāk slavēta, kas lieku reizi aprāda 18. gadsimtu kā virtuozitātes, ne satura laikmetu. Vivaldi mēdz uzskatīt par instrumentālā koncerta tēvu. Protams, patents nav apstiprināts, taču Vivaldi vismaz bija tas, kurš šo žanru mērķtiecīgi un ārkārtīgi ražīgi izkopa gan kvantitatē, gan kvalitātē. Dažādos avotos minēts atšķirīgs viņa komponēto koncertu skaits – skaidrs, ka to ir vairāk nekā pieci simti. Vivaldi bija tas, kurš nostiprināja koncertu trīsdalības principu. Vijole Vivaldi daiļradē, saprotams, bija karaliene (vairāk nekā 230 opusu), tomēr no viņa spalvas mums dāvāti arī koncerti koka pūšaminstrumentiem, kas kā solo instrumenti tālaika Itālijā nebija īpašā cieņā: ja nu vēl fagots, bet ne tādi retumi kā klarnete vai šalmeja. Atbalstāms šķiet pieņēmums, ka Vivaldi bija viens no pirmajiem, kurš rakstīja programmatisko mūziku – tas redzams ne tikai “Gadalaikos”, bet arī citu koncertu nosaukumu atbilstmē to skaniskajam saturam bieži vien pat klaji ilustratīvi.

Vivaldi brieduma gadu noriets sakrita ar *tīrā* baroka pakāpenisku izdzišanu – viņa mūziku visai drīz sāka uzskatīt par nemodernu. Taču vairāki pētījumi rāda, ka beidzamo gadu darbos kuplinājusies Vivaldi ritmiskā izdoma, orķestris vairs nav tikai solistu pavadošā nepretencioza vienība, bet gan patstāvīga vērtība. Īpašs daiļrades stimulš tiepīgajam rudmatim turklāt bija Neapoles skolas komponistu (viņu vidū Mančīni, Hase, Leo, Pergolēzi, Porpora, Alesandro Skarlatti, Vinči) mūzikas invāzija kā neapšaubāmi

laikmetīga parādība. Šajā kontekstā Vivaldi gluži intuitīvi nevēlējās būt zaudētājs – viņa “provokatīvās īpašības izgaismojās galēji: kontrasti kļuva niknāki, virtuozitāte hiperenerģētiska, raksturīgā vienkāršība krasi pieņēma pamatstihiju nokrāsu, kompleksitātes sāka līdzināties labirintam”, raksta muzikologs Bendžamins Folkmens. Tomēr apvārsnis vairs nav tālu. Trīs gadus pirms nāves Vivaldi saņemams pamest neatkārtojamo ūdeņu un mākslu pērli, lai dotos uz Vīni, kur pamatoti cer uz imperatora Kārļa V materiālo atbalstu. Diemžēl valdniekam misējas baudīt neēdamas sēnes, un viņš šķiras no dzīves, Vivaldi labā neko tā arī neizdarījis. Imperatora pēctečiem par Venēcijas atbraucēju nav nekādas intereses, un gadu pēc ierašanās Vīnē 1741. gada vasarā Vivaldi dodas aizsaules ceļos, būdams neiedomājami trūcīgs un visu aizmirsts. Viņš mirst slimnīcā un tiek apglabāts slimnīcas teritorijā kopējā masu kapā. Šodien viņa atdusas vieta nav zināma. Tā kā aizgājējs ir trūcīgs, viņam pienākas tikai mazie sēru zvani (*kleingelaut*), seši nesēji un seši koristi. Viens no koristiem ir zēns, vārdā Jozefs Haidns.

Tagad grūti iedomāties, ka vēl pirms apmēram pusgadsimta vārdkopa ‘Antonio Vivaldi’ neizteica praktiski neko. Daudz mūzikas Vivaldi savulaik komponēja Drēzdenes orķestrim, un tikai 19. gadsimtā daudzus gadu desmitus pēc tam, kad šie koncerti bija kļuvuši nemoderni (kas notika 1760. gados), tie tika atrasti Drēzdenes mūzikas kabinetā. Uz šī atraduma pamata kāds pētnieks darīja publiski zināmu faktu, ka Baha tētis savu viltotos laurus īstenībā plūcis, iedvesmu smeļoties kāda pārproduktīva skribenta Vivaldi darbos. 20. gadsimta sākumā vairāki vācu pētnieki rosīgi ieinteresējās par tā saucamo seno mūziku – īpaši ražīgi šai ziņā bija 1920. gadi, un, lūk, 1926. gadā kādā Pjemontas klosterī, kura pārstāvji vēlējās izpārdot savu arhīvu, pieaicinātais muzikologs Alberto Džentili atrada ap 100 koncertu, 12 operas, 29 kantātes – kopā 14 sējumu labi aizmirstas Vivaldi mūzikas, kas patlaban glabājas Turīnas Nacionālajā bibliotēkā. 1939. gadā Sjēnā notika Vivaldi nedēļa, 1960. gados popularitātes gājienu

sāka *Gadalaiki, Gloria* un vēl daži darbi. Vivaldi mūzika skan kino-filmās, reklāmās, veikalos un kafejnīcās, nerunājot nemaz par radiostacijām, automašīnām un ļaužu mājokļiem. Neganti ruda-is Venēcijas astmatīķis kādā debesu patversmē māca eņģeļiem mūziku un droši vien arī pats vairs neatceras, cik koncertu īsteni sarakstījis.

PAVASARIS

Pirmajā daļā svinam pavasara atnākšanu. Solovijole sāk atdarināt putna (*uccello*) dziedāšanu, un kā piebalss skan otrās vijoles trellis (arī putns, tikai apzīmēts ar vecvārdu *augello*). Necik ilgi, un pievienojas pirmā vijole. Nu ir putnu koris. Iedarbojas strautiņš un, kā pieklājas, sāk maigi čalot. Tad atskan pērkona grandi. Viss norimst, atgriežas putniņi, un nekas vairs neapēno pavasara jaukumus.

Koncerta otrajā daļā vijoļu punktētās figurācijas tēlo koku lapu un zāles stiebru maigo šalkoņu, savukārt altam uzticēta suņa riešanas imitācija, partitūrā tā arī teikts – visnotaļ jāspēlē ļoti stipri un aprauti.

Trešā daļa ir pastorāla deja. Atgādināsim, ka ar jēdzienu 'pastorāle' tradicionāli apzīmē mākslasdarbu, kas zīmē idillisku ainu ar ganu (zemnieku, zvejnieku) mīlu vai citām izpriecām pie dabas krūts.

Allegro

Klāt pavasaris, un tā ierašanos
putni sveic ar līksmām dziesmām,
un rietumvējš ar maigu elpu
noglāsta čalojošos strautus.

Tad savelkas melni debeši,
un savu vārdu saka pērkons – pavasara vēstnesis;
tikko negaiss apklusis,
atkal skan putnu melodiskās dziesmas.

Largo

Mīlīgā, ziediem rotātā pļavā,
vējiņam šalkojot koku lapotnē un zāļu stiebroš,
kazugans snauž dienvidu, un viņam līdzās – uzticamais suns.

Allegro

Svinīgi skan ciema dūdinieku spēle,
nimfas un gani dejo zem ierastā debesu juma,
un pavasaris staro pilnā spožumā.

VASARA

Koncerta pirmā daļa sākas ar tveices radīta panīkuma tēlojumu. Tad uzplaukst aktīvāks posms, un mēs dzirdam dzeguzes balsi. Klausītājam jāsaklausa solovijoles zīmētā ūbele (*Streptopelia turtur*). Pēc tam solovijole pārvēršas par dadzīti jeb cigli (*Carduelis carduelis*), kuru aizpūš prom "maigs rietumvējiņš". Vēl pēc tam solovijole strauji pārtop par skarbo ziemeļvēju, savukārt pārējās grupas tēlo dažādus vējus (alti – jo īpaši brāzmainus). Klausītāja sirdi aizkustina ganuzēna melodiskās žēlabas.

Koncerta otrās daļas sākumā solovijole plaši izpaužas uz pirmo un otro vijoļu sīkpunktētu motīvu fona, kas apzīmē mušu sīkšanu. Jau

pēc pirmajām divām taktīm klausītājam uzbrūk spējš pērkondārdš.
Un tā četras reizes.

Trešajā daļā vasaras negaišš uzplaucis pilnā spēkā. Auru un auku
cienītājiem – īsti svētki!

Allegro non molto

Saule dedzina, un tādā laikā
vārgst cilvēki un lopi, izkalst skujkoki;
dzeguze ļauj vaļu balsij,
un drīz vien atskan arī ūbeles un dadzīša dziesma.

Pūš glāsmains rietumvējš,
te pēkšņi sarunā ar viņu iesaistās ziemeļvējš,
un gans nu skundē
bailēs no negantām brāzmām.

Adagio

Pēc snaudas gans vēl stipri slābans,
un viņam bail no zibeņiem un pērkongrandiem,
un turklāt vēl apkārt spieto sirdīgu mušu bari.

Presto

Ak vai, ir gana bailēm bijis pamats:
debesīs uzplaukst zibens šautras un pērkongrandi,
un krusas gaudi kapā vārpu lepnos stāvus.

RUDENS

Koncerta pirmajā daļā – zemnieku dziesmas un dejas. Solovijole sāk tēlot Dionīsa nektāru pārmēru baudījušu zemnieku. Vispirms basa partijā, pēc tam arī pārējās partijās atbalsojas pārējo rudens dzīru dalībnieku piruetes. Beidzot visi liekas piemiguši – godības beigušās.

Otrās daļas sākumā turpinās reibušo zemnieku miega aina. Harmoniju sirreālais mainīgums ļauj aptuveni iztēloties fantasma-goriskās ainas, kas rādās dzīrotāju sapņos.

Trešās daļas sākuma brašā mūzika liek domāt, ka medībās dodas ne gluži tie, kas vēl nesen atradās Morfeja skavās, bet gan citi. Zvērs (komponists neprecizē – kāds zvērs) metas bēgt. Piecas sekundes vēlāk mūzikā atskan šāvienu un suņu reju imitācija. Viss savijas medību orgijā. Medību objekta spēki sāk izsīkt, un vēl dažas sekundes vēlāk medījums jau ir citā saulē.

Allegro

Ar dziesmām un dejām
zemnieki priecīgi svin labas ražas svētkus.
Un daudzi, kurus uzmundrinājis Bakha nektārs,
izpriecas noslēdz, iekrizdami dziļā miegā.

Adagio molto

Nu laiks ir izbeigt dziedāšanu un dejošanu,
jo šis gadalaiks ar tīkamu mērenību
dāvā priekus un aicina daudzus
iz baudīt arī salda nomiedža laimi.

Allegro

Agrā rītsvīdā mednieki
ar pūšamragiem, bisēm un suņiem
dodas meklēt medījumu.

Izbiedēts un noguris no šāvieniem un suņu rejām,
ievainotais dzīvnieks metas bēgt,
taču tālu netiek un drīz izlaiž garu.

ZIEMA

Koncerta pirmajā daļā jau tā nosalušās miesas uzmundrina
šaušalīgs vējš solovijoles pasāžas veidolā. Liriskais varonis metas
skriešus sniegā sastingušām kājām. Orķestra mūziķi pārvēršas par
visiem iespējamiem vējiem. Saskaņā ar komponista norādi vi-
jolēm sāk no aukstuma klabēt zobi, un tā tie klab līdz pirmās daļas
beigām.

Otrajā daļā – miers un sapņojums pie iekurta kamīna.

Trešā daļa sākas ar solovijoles grīļīgiem soļiem pa ledu, un ledus,
pēc komponista remarkas, ir basa gari vilktais fa. Bailes nokrist
aug augumā. Tad notiek pirmie kritieni. Gari vilkts "ledus fa" nonāk
vijoļu pārziņā, un liriskais varonis, pēc komponista ieceres, atkal
metas skriet pa ledu, kas beidzot ielūst. Sāk pūst siroko, pievienojas
ziemeļvējš un vienlaikus arī visi pārējie vēji.

Allegro non molto

Ledaini auksts sniegs
liek trīcēt pie visām miesām,

skrienot dun sniegs zem kāju pēdām,
un zobi klab no nebeidzamā aukstuma.

Largo

Pie kamīna gan var vadīt rāmas, laimīgas dienas,
kamēr aiz loga cilvēkus saldē ziemīgais lietus.

Allegro

Ejot pa ledu, tu lēnām liec soļus
un kusties vērīgi, jo baidies nokrist.

Ātrāk ejot, slīdēsi un kritīsi,
kad skriešus metīsies, ledus plaisās,
līdz ielūzīs.

Veras dzelžu vārti,
un četrēji vēji metas mizot un kaustīt cits citu;
jā, tāda ir ziema, taču savs prieks no tās ir.

Murads MERZUKI | Mourad MERZOUKI

Franču horeogrāfs Murads Merzuki kopš 90. gadiem tiek uzskatīts par hiphopa kustības līderi, un viņa darbi atrodas vairāku disciplīnu krustpunktā. Ap hiphopa dejām, kas tiek izpētītas visos virzienos, tiek savīta cirka māksla, cīņas mākslas, vizuālā māksla, video un dzīvā mūzika.

Pēc savas pirmās apvienības *Accrorap* izveides 1989. gadā kopā ar Kaderu Atū (*Kader Attou*), viņš 1996. gadā nolēma attīstīt savu māksliniecisko pasauli, nodibinot pats savu apvienību *Käfig*, kas arābu un vācu valodā nozīmē "sprosts". Kopš tā laika viņš ir radījis aptuveni trīsdesmit iestudējumus, kas tikuši izrādīti aizvien plašākai auditorijai. Kopumā vairāk nekā 2 miljoni skatītāju ir iepazinuši viņa apvienības darbus 4000 izrādēs Francijā un ārvalstīs – kopumā 65 valstīs.

Būdams Krēteijas un Valdemarnas Nacionālā horeogrāfijas centra (*Centre chorégraphique national de Créteil et du Val-de-Marne*) direktors no 2009. līdz 2022. gadam, viņš attīstīja māksliniecisko projektu, kas ir gan atvērts pasaulei, gan cieši saistīts ar vietējo kopienu un vidi. Ar projektu kultūras centrā *Pôle en Scènes* Bronā, kur viņš kopš 2016. gada ir mākslinieciskais padomdevējs, Murads veido saiknes starp dažādām disciplīnām, apvienojot horeogrāfijas centru *Pôle Pik* un Albēra Kamī kultūras telpu (*Espace Albert Camus*). Abos šajos reģionos viņš koordinē divu festivālu tandēmu – *Karavel* un *Kalypso*, sniedzot plašu redzamību hiphopa deju apvienībām. 2023. gada janvārī, pēc 13 gadiem Krēteijas Nacionālā horeogrāfijas centra vadībā, viņš pārcēla apvienību *Käfig* uz Lionas austrumiem, tādējādi atjaunojot saikni ar novadu, kurā savulaik uzauga.

Žiljēns ŠOVĒNS | Julien CHAUVIN

Žiljēnu Šovēnu jau agrā vecumā piesaistīja baroka revolūcija un jaunā prakse vēsturiski informētam atskaņojumam uz vēsturiskajiem instrumentiem. Viņš pārcēlās uz Nīderlandi, lai studētu Hāgas Karaliskajā konservatorijā. 2003. gadā Šovēns ieguva Starptautiskā senās mūzikas konkursa laureāta titulu Brigē. Viņš uzstājās kā solists, līdz dibināja ansambli *Le Cercle de l'Harmonie*. Vēloties atdzīvināt kāda slavena 18. gadsimta ansambļa idejas, 2015. gadā Šovēns dibināja orķestri *Le Concert de la Loge*, pievēršoties aizmirstā franču simfoniskā un opermūzikas repertuāra izpētei. Šovēns arī izpētījis 18. gadsimta diriģēšanas tradīcijas, kurās

novērojama liela daudzveidība. Tādēļ viņš pielāgo savu pieeju atkarībā no repertuāra, instrumentu sastāva vai partitūru īpatnībām, dirigējot gan ar vijoli rokās, gan ar dirigenta zizli.

Šovēns dirigē arī operas iestudējumus un uzstājas kā viesdirigents ar tādiem orķestriem un ansambļiem kā Budapeštas Festivāla orķestris (*Budapest Festival Orchestra*), Bāzeles Kamerorķestris (*Kammerorchester Basel*), Ķelnes *Gürzenich* orķestris, Parīzes Kamerorķestris (*Orchestre de chambre de Paris*), Strasbūras filharmoniskais orķestris (*Orchestre philharmonique de Strasbourg*).

Mūziķa un dirigenta diskogrāfija novērtēta ar daudziem apbalvojumiem, tostarp *OPUS Klassik* balvu, Šarla Kro akadēmijas balvu (*Prix de l'Académie Charles Cros*), *Diapason d'Or*, žurnāla *Gramophone* gada ieraksta balvu un *Choc Classica*.

Papildus koncertdarbībai Žiljēns velta sevi arī pedagoģiskajam darbam, vadot orķestra sesijas un meistarklases Parīzes un Lionas Nacionālajās augstākajās mūzikas un dejas konservatorijās, Parīzes *École Normale de Musique*, Parīzes Nacionālās operas akadēmijā, Francijas Jauniešu orķestrī (*Orchestre Français des Jeunes*) un Atlantijas Jauniešu orķestrī (*Jeune Orchestre Atlantique*).

Žiljēns Šovēns ir Mākslas un literatūras ordeņa kavalieris (*Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres*). Viņš spēlēja 1785. gada Džuzepes Gvadaņīni (*Giuseppe Guadagnini*) vijoli, kas viņam nodota lietošanā projekta "Atbalsti mūziķi" (*Adopt a Musician*) ietvaros, un viņa atbalstītājs ir modes nams *Maison Bourrienne*.

Orķestris *Le Concert de la Loge*

2015. gada janvārī vijolnieks Žiljēns Šovēns nodibināja jaunu seno instrumentu orķestri ar mērķi atdzīvināt būtisku Francijas mūzikas vēstures sastāvdaļu – orķestri *Concert de la Loge Olympique*.

Šis orķestris, ko 1783. gadā dibināja Onī grāfs, tajā laikā tika uzskatīts par vienu no labākajiem Eiropā un palicis slavens ar to, ka

pasūtīnāja Jozefa Haidna "Parīzes simfonijas", kas tika atskaņotas Tilerī pils Simt šveiciešu zālē.

Mūsdienīgais ansamblis ar elastīgo sastāvu atskaņo kamer-mūzikas, simfoniskās un operu programmas, kas tiek diriģētas gan ar vijoli rokās, gan ar diriģenta zizli, kā arī popularizē plašu repertuāru no baroka laikmeta līdz pat 20. gadsimta sākumam. Šī rekonstrukcijas projekta mērķis ir arī pētīt jaunas koncertu formas, atgriežoties pie 18. gadsimta beigās praktizētāsspontanitātes.

Ansamblis ir viesojies daudzās norises vietās ar operu iestudējumiem un sadarbojas ar daudziem atzītiem solistiem. *Le Concert de la Loge* uzstājas nozīmīgākajās Francijas koncertzālēs, tostarp Elizejas lauku teātrī (*Théâtre des Champs-Élysées*), Šatlē teātrī (*Théâtre du Châtelet*), Francijas Radio koncertzālē (*The Auditorium de Radio France*), kā arī citviet Eiropā: Madrides *Teatro Real*, Londonas *Wigmore Hall*, Briseles *Bozar*, Esenes filharmonijā, Hendeļa festivālā Hallē un vairākās starptautiskās turnejās Dienvidamerikā.

Mazāk nekā desmit gadu laikā *Le Concert de la Loge* izveidojis apjomīgu diskogrāfiju ar aptuveni divdesmit dažādu kritiķu atzinīgi novērtētiem ierakstiem: Haidna pilno "Parīzes simfoniju" ciklu, diviem albumiem ar vijolkoncertiem, kuros izmantotas franču melodijas orķestra aranžējumā, Pergolēzi *Stabat Mater*, Mocarta Rekviēmu, ciklu *Simply Mozart*, kas veltīts viņa pēdējām trim simfonijām, un nesen izdoto Gluka operu "Ifigēnija Aulīdā" pasaules pirmatskaņojumā ar vēsturiskajiem instrumentiem.

Žiljēns Šovēns un orķestris *Le Concert de la Loge* par šo koncertprogrammu 2025. gadā saņēmis prestižo *OPUS Klassik* balvu kategorijā "Gada inovatīvākais koncerts".

Koncertuzvedumu radījis orķestris *Le Concert de la Loge*, *STS Événements – La Seine Musicale*, Lionas Nacionālais orķestris un Žana Batista Lullī konservatorija Pito.

Liepāja

INSTITUT
FRANÇAIS

Lituanie

LIEPĀJAS KONCERTZĀLES "LIELAIS DZINTARS"
ATTĪSTĪBAS BIEDRĪBA

le concert de
la loge ~~plumetique~~
JULIEN CHAUVIN

PÔLE EN SCÈNES
ALBERT CAMUS • PÔLE PIK

